

Spurveæg“ — som Pastor Fjaltring engang ytrede.“

„Pastor Fjaltring? Er det ham, du tænker paa?“

„Ja — ogsaa paa ham. Og mest paa ham!“

„Ja, saa forstaar jeg dig slet ikke. Han hængte sig jo!“

„Ja, det gjorde han. Desværre. Jeg har ofte savnet ham i disse Aar. Og egenlig har jeg aldrig før nu rigtig kunnet forklare mig hans triste Endeligt. Men i den sidste Tid synes jeg, at jeg har forstaaet ham bedre ogsaa paa det Punkt. Jeg ser nemlig nu Grunden til hans fortvivlede Gerning i hans Forhold til sin Kone. Du husker maaske, jeg har fortalt dig om hans besynderlige Adfærd overfor dette uhyggelige, i Bund og Grund ødelagte Menneske. Jeg tænker mig nu, at hun oprindelig kan have været af en Karakter, ganske modsat hans, en rig, fuldblodig Natur skabt for Solskin og Glæde, og at han saa har haft Samvittighedsnag, fordi han har holdt hende tilbage i et Skyggeliv, som virkede modnende og frigørende paa ham, men hvori hun maatte gaa tilgrunde. Maaske har samtidig — saa underligt det kan lyde — Sorgen og Skammen over at være Vidne til hendes Forfald haft noget vist æggende for ham, . . . han kunde ved enkelte Lejligheder aabenbare noget sygeligt abnormt i sit Forhold til Smerten. Da hun saa døde, har Samvittighedsskruplerne taget Overhaand. Ansvar for det Sjælemord, han havde begaaet, har han ikke kunnet bære. Det var jo kun kort Tid efter hendes Død, at han aflivede sig.“

„Hvorfor fortæller du mig i Grunden alt det?“ spurgte Inger og saa mistænksomt over paa ham. „Vi talte jo om noget ganske andet.“